

værende finansår med yderligere ca. 240 mill. kr. til 1.742 mill. kr. pr. 30. november 1962.

Den stadige stigning i garantiansvaret er forårsaget af forskellige forhold. For det første må den fortsatte *stigning i vor eksport* naturligt medføre større brug af eksportkreditordningen. Dernæst stiger eksportørernes behov for forsikring af deres fordringer utvivlsomt også som følge af den stigende betydning, det har at kunne yde kredit til køberne, idet *kreditgivningen i dag spiller en væsentlig rolle i konkurrencen på eksportmarkederne*. Hertil kommer den usikkerhed, der præger de økonomiske forhold i mange oversøiske lande, og som må medføre, at eksportørerne i mange tilfælde ikke vil turde gå i gang med en eksport, medmindre de kan opnå en forsikringsmæssig dækning af deres risiko hos eksportkreditrådet.

Jeg kan i denne forbindelse også nævne, at *landbruget i stigende omfang gør brug af eksportkreditordningen*.

Jeg nævnte, at det maksimale garantiansvar i de pr. 30. november 1962 afgivne garantier udgjorde 1.742 mill. kr. Dette tal er ikke udtryk for, at en tilsvarende kapitaleksport til udlandet har fundet sted. Af beløbet udgør ca. 370 mill. kr. kautioner for banklån til finansiering af eksportordrer. Det resterende beløb er eksportkreditrådets forsikringer af kommercielle og politiske risici på eksportørernes fordringer, og heraf udgør tilsagn om forsikring ca. 235 mill. kr., medens resten er dækket af forsikringspolicer. De såkaldte afskibningspolicer, der dækker den kommercielle og politiske risiko efter afskibning, udgør ca. 800 mill. kr. Her er rådet endelig forpligtet fra det tidspunkt, hvor afskibning finder sted. Afskibning er sket pr. 30. november 1962 for ca. 440 mill. kr. af de nævnte ca. 800 mill. kr.

I øvrigt skal jeg angående de nærmere enkeltheder vedrørende eksportkreditgarantivningen tillade mig at henvise til eksportkreditrådets sidste årsberetning, der for kort tid siden er tilstillet tingets medlemmer.

Man kan rejse det spørgsmål, om eksportkreditrådet kunne følge en praksis, der i mindre grad belastede det i loven fastsatte maksimale garantiansvar. Det, der her ville komme på tale, er spørgsmålet om tilsagnsgivningen. Eksportkreditrådet har i denne henseende forsøgt, om man kunne anvende en art velvillighedstilsagn, hvorved man tilsagde eksportørerne en velvillig behandling, såfremt de måtte opnå en ordre, hvorom der forhandles. Det har imidlertid vist sig, at eksportørerne ikke har kunnet klare sig med velvillighedstilsagn, men har haft behov for et egentligt tilsagn som grundlag for deres kontraktforhandlinger, et tilsagn, der følgelig må bogføres som en garantiforpligtelse. Der foreligger således ikke mulighed for ved sådanne metoder at nå til en mindre belastning af lovens maksimale garantiansvar.

Da opgørelsen pr. 30. november 1962 viser et samlet garantiansvar på 1.742 mill. kr., kunne man måske indvende, at der endnu